

АДРИАН ЛАЗАРОВСКИ ЗА АВТОРА

chitanka.info

Бранимир Събев е роден на 16 септември 1981 г. в гр. Свищов. Завършва магистратура „Финанси“ към Стопанска академия „Д. А. Ценов“ в родния си град, след което завършва и втора магистратура „Журналистика в печатните медии“ към Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Започва да пише от 2001 г. През май 2007 г. печели първо място в националния литературен конкурс на Софийския университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ за криминалния разказ „Арлекин“. Няколко месеца по-късно взема приза за трето място в раздел белетристика на литературния конкурс на Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ за разказите „Видеокасети“, „Дамско хапче“ и „На военна комисия“. Това е и годината, когато неговият разказ „Към Ада“ е отличен с поощрителна награда за много добро представяне в бургаския конкурс „Изкуство против дрогата“. През месец май 2010 г. грабва за втори път голямата награда в конкурса на Софийския университет за своя разказ „Човекът, който обичаше Стивън Кинг“, с което става единственият, печелил два пъти престижния приз. Отличен е и с награда в Копнежа на фондация „Човешката библиотека“ за есе на тема „Книгите, които ме промениха“. Негови публикации присъстват в официозите в родния Свищов — „Дунавска зора“, „Дунавско дело“, „Алма матер“. Автор на сборника с хорър разкази „Хоро от гарвани“ и на The Dark Corner, един от най-престижните читателски блогове в България. Негови творби са отпечатвани в сп. „Terra Fantastica“, в-к „Телескоп“, „Литературен вестник“, присъстват в сборниците „Антология Буквите“ (2004), „Литературно ателие“ (2007), „Златен Кан“ (2009), „Мечове в леда“ (2011), „До Ада и назад“ (2011).

ПИШИ ТОВА, КОЕТО ИСКАШ ДА ЧЕТЕШ!

Често, когато журналистите ме питат защо съм написал някой страховит разказ или преливащ от смях роман, аз им отговарям: „Пиши това, което искаш да четеш!“ И съм напълно искрен. Откакто свят светува, това е най-простичкото и ефективно писателско правило (ако изобщо съществува подобно нещо) и няма истински отдаден на литературата творец, който да не се съобразява с него.

Във време, когато родният ни книжен пазар е узурпиран от пълчища бездарни занаятчии, готови на всичко, за да задоволят и най-ниските масови вкусове, Бранимир Събев си е избрал най-трудния път.

Той не грачи в пискливия хор на търсачите на евтини сензации, изпоналазили вестникарските будки, нито пък немее в импотентното словоблудство на свръхамбициозните драскачи, опитващи се да минат за „елитарна“ литература. Не, той просто разказва историите, които го вълнуват — понякога те са мрачни и зловещи, друг път са емоционални и трогателни, ала неизменно завладяват ума и сърцето на читателя.

Защото са искрени.

И майсторски написани.

Онези от вас, които са чели дебютната му книга „Хоро от гарвани“, ще бъдат приятно изненадани от еволюцията, която Бранимир е претърпял като писател. Естествено, той не е загърбил голямата си любов към страшното и дяволичното, ала междуременно е открил и много други литературни светове, в които ни приканва да пристъпим. Новият му белетристичен сборник е изключително богат в жанрово отношение — освен очакваните хорър и съспенс, тук изкушеният читател ще открие и първокачествено крими („Арлекин“), и жесток психотрилър („Докъде водят мечтите“), и смразяваща антиутопия („Бягството“), и исторически екшън („Котешкият господар“), и сюрреалистичен лиризъм („Жените на живота ми“), и магически реализъм („Видеокасети“), и неумолима психологическа проза („Човекът, който обичаше Стивън Кинг“)... Най-голямо впечатление обаче ми направи ефирната лекота, с която младият автор обрисова характерите на своите герои, тънкият му усет за фабулно действие и ювелирното балансиране на границата между реалността и фикцията.

Качества, без които литературата престава да бъде литература.

За голяма моя радост две от най-силните произведения в книгата — отличеното с престижната награда на Софийския университет „Човекът, който обичаше Стивън Кинг“ и чудовищното сказание „Благословеният, вещицата и дяволът“ — дръзват да пристъпят отвъд традиционния за автора периметър на късия разказ. Първият текст е интровертен; акцентът пада върху вътрешния свят на малкия човек и неговите съкровени драми (колизиите се разиграват на фона на реалност, която хем изглежда идентична с нашата, хем и се различава от нея), а вторият разгръща пред нас един садистичен макрокосмос, белязан от кървава вакханалия с вселенски размах. Именно тези две

творби са ключови за развитието на младия писател и показват сериозния му потенциал като автор на далеч по-мощни и дълбоки форми.

Нейде в гълбините на романа.

И докато аз горещо се надявам в следващата си книга Бранимир Събев да потопи своя творчески батискаф в сумрачните, но примамливи бездни на литературната „Terra incognita“, вие най-добре оставете този предговор и се гмурнете в пъстроликкия океан на най-новите му разкази.

Адриан Лазаровски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.